U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. Y. B.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. 56 Az 257/2006,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 8. 2006, č. j. OAM-602/VL-10-04-2006, o neudělení azylu pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá jednak nepřezkoumatelnost, dále nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda stěžovateli měl být udělen azyl ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a zda mělo být rozhodnuto o udělení tzv. překážek vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu; a konečně z důvodu jiné vady řízení.

Stěžovatel má jednak za to, že krajský soud nedostatečně posoudil rozhodnutí žalovaného o existenci překážek vycestování. Žalovaný i krajský soud sice obsáhle vysvětlili důvody, pro které nebyl stěžovateli azyl udělen, následně ovšem při svém rozhodování podle ust. § 91 nezohlednili odlišný časový aspekt rozhodování o azylu a o překážkách vycestování, a také potřebu odlišných informací o zemi původu. Stěžovatel v této souvislosti cituje rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 2 Azs 12/2004 (nutnost odděleného posuzování existence pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a okolností stanovených v ust. § 91 zákona o azylu jako překážky vycestování). Dodává, že mu jde skutečně o život, a proto by měl Nejvyšší správní soud poskytnout ochranu jeho právům. Stěžovatel také konstatuje,

že žalovaný si pro své rozhodování podle ust. § 91 zákona o azylu neopatřil ani jednu novou informaci o tom, jak je v Guinejské republice zacházeno s osobami, které se navrátily do vlasti poté, co byla zamítnuta jejich žádost o udělení azylu. Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že řízení o žalobě bylo v podstatě vedeno v jazyce, kterému dobře nerozumí. Odkazuje proto na rozhodnutí Ústavní soudu ČR o nutnosti ustanovit účastníku řízení tlumočníka tehdy, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V návaznosti na to uvádí, že česky vůbec nerozumí, v průběhu správního řízení byly všechny jeho úkony činěny za přítomnosti tlumočníka, zatímco krajský soud s ním písemně komunikoval výhradně v českém jazyce. Stěžovatel si je vědom rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 6 Azs 10/2003, o důvodech pro neustanovení tlumočníka reaguje-li cizinec v řízení v českém jazyce. Tento judikát na něj, dle jeho mínění, ale nedopadá, protože na žádný úkon česky nereagoval, naopak vyslal soudu jasný signál o svých jazykových znalostech - doplnění žaloby zaslal v jazyce francouzském a ani poté mu soud tlumočníka neustanovil a komunikoval s ním nadále pouze česky. Žaloba mu byla sepsána nevládní organizací, on ovšem úkonům soudu nerozuměl, jinak by vysvětlil nesrovnalosti v důvodech jeho azylové žádosti. Má tedy za to, že na místě byl judikatorní odklon, neboť jeho postavení v řízení bylo velmi nerovné.

Stěžovatel proto vzhledem ke všemu shora popsanému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítá-li stěžovatel, že žalovaný i krajské soudy často nedostatečně posuzují existenci tzv. překážek vycestování a nerespektují tak právní názor zdejšího soudu vyjádřený v jeho rozhodnutí ze dne 3. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 12/2004, připomíná Nejvyšší správní soud svůj další rozsudek ze dne 27. 8. 2004, sp. zn. 7 Azs 164/2004, kde k hodnocení existence překážek vycestování uvedl: *„Nedůvodný je rovněž nesouhlas stěžovatelky se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vzhledem k tomu, že v žalobních bodech stěžovatelka pouze obecně namítala nesprávné posouzení skutkového stavu, vypořádal se krajský soud se závěrem ministerstva ohledně překážek vycestování dostatečným způsobem, když shledal výrok ministerstva podle § 91 zákona o azylu správným, neboť nebyly zjištěny žádné překážky předpokládané v tomto ustanovení, jenž by bránily stěžovatelce v návratu do vlasti.“* Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo posouzení existence překážek vycestování podrobně rozvedeno a s jeho hodnocením se ztotožnil. Stěžovatelem zmíněný judikát zdejšího soudu na jeho situaci nedopadá, neboť žalovaný zvažoval existenci případných překážek vycestování samostatně a nad rámec ustanovení § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud již také vyložil, kdy jsou dány důvody pro ustanovení tlumočníka pro řízení před soudem: „*Povinnost ustanovit tlumočníka vzniká soudu pouze tehdy, pokud by účastník řízení pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva*

v řízení před soudem. Potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí z řízení vyplynout sama, soud tedy aktivně nezjišťuje, zda jsou naplněny podmínky stanovené v § 18 odst. 2 o. s. ř.“ (z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2005, sp. zn. 6 Azs 380/2004).

V nyní projednávané věci pak z obsahu soudního spisu plyne, že žaloba ze dne 16. 8. 2006 proti citovanému rozhodnutí žalovaného byla sepsána v češtině. Její následné doplnění bylo podáno ve francouzštině a proto je krajský soud nechal do češtiny přeložit (č. l. 15). Následně krajský soud stěžovatele vyzval ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s. k vyjádření, zda souhlasí s upuštěním od ústního jednání a současně mu zaslal vyjádření žalovaného. Rovněž tuto výzvu zaslal krajský soud stěžovateli ve francouzském jazyce (č. l. 33), stěžovatel na ni však nikterak nereagoval a proto krajský soud rozhodl bez nařízení jednání. Z obsahu spisu je tak dostatečně patrno, že krajský soud se stěžovatelem jednal v jazyce, kterému rozuměl, a postupoval tak zcela v intencích ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jak je uvedeno výše. Stěžovatel se proto mýlí, pokud tvrdí, že s ním krajský soud komunikoval výhradně česky.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu